

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci JUDr.

žalobce: **Roman K.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Krčmou
sídlem Štupartská 4, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech
majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o 1 663 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. listopadu 2018, č.j. 26C 226/2017-55

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. **mění** jen tak, že se **zamítá** žaloba, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit žalobci částku **77 575 Kč s úrokem z prodlení** ve výši 8,05% ročně od 1.8.2017 do zaplacení, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku **55 648 Kč** do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Michala Krčmy, advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 665 275 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 8. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok ad I.), žalobu o zaplacení 997 725 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 31. 7. 2017 do zaplacení a úrokem z prodlení z částky 665 275 Kč ve výši 8,05 % ročně od 31. 7. 2017 do 31. 7. 2017 zamítl (výrok ad II.) a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 32 416 Kč k rukám jeho právního zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok ad III.).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 1 663 000 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že proti němu bylo vedeno trestní řízení od 4. 3. 2005 do 19. 11. 2015, kdy skončilo zprošťujícím rozsudkem, v rámci trestního řízení byl v době od 4. 3. 2005 do 20. 12. 2005 ve vazbě a v souvislosti s tím požadoval nemajetkovou újmu ve výši 18 000 Kč za každý rok trestního řízení, celkem částku 216 000 Kč, za každý den strávený ve vazbě částku 1 500 Kč, celkem částku 429 000 Kč a za psychickou újmu vzniklou v souvislosti s trestním stíháním jeden milion Kč.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, délku trestního řízení trvajících více, než 11 let označila za přiměřenou vzhledem k tomu, že bylo obviněno devět osob, probíhaly výslechy svědků dožádanými soudy v cizině, což vše se podílelo na délce řízení. Trestní řízení bylo vedeno u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 3 T 6/2007. Dobu strávenou ve vazbě žalovaná neodškodnila s tím, že nebylo možné ověřit, že žalobce strávil ve vazbě 286 dnů a psychická újma musí být prokázána. V rámci předběžného projednání nároku doručeném žalované dne 31. 1. 2017 žalovaná žalobce neodškodnila.
4. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, z něž vyplývá, že proti žalobci bylo vedeno trestní řízení v době od 4. 3. 2005 do 17. 10. 2016, tedy 11 let a 7 měsíců, v rámci něž žalobce byl ve vazbě od 4. 3. 2005 do 20. 12. 2005, tedy 286 dnů. Zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a shledal, že v posuzovaném trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v délce řízení, a to i s ohledem na složitost věci, byť nedošlo k žádné déletrvající nečinnosti ze strany orgánů činných v trestním řízení s výjimkou otázky věcné příslušnosti. Trestní stíhání hodnotil jako složité vzhledem k více obviněným, kdy bylo třeba vyslechnout velké množství svědků, a to i dožádáním do ciziny a za přítomnosti tlumočnicků a ve věci byly vypracovávány znalecké posudky. Základní částku odškodnění stanovil ve výši 16 000 Kč za jeden rok řízení, za první dva roky v poloviční částce a stanovil tak celkovou základní částku odškodnění ve výši 153 333 Kč, kterou zvýšil o 50 % vzhledem k povaze řízení a snížil o 11,5 % z důvodu složitosti řízení tak, že celkově tuto částku zvýšil o 38,5 % a takto dospěl k částce 212 475 Kč. V této souvislosti přihlédl i k té skutečnosti, že tuto částku vyplatila žalovaná v rámci řízení vedeného u téhož soudu I. stupně pod sp. zn. 25 C 144/2017, a to S. B. Dospěl k závěru, že zadostiučinění v této výši kompenzuje nemajetkovou újmu žalobce a v této souvislosti přihlédl též k rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3269/2009.

5. Soud I. stupně dále rozhodl o nároku žalobce za vykonanou vazbu podle § 9 zák. č. 82/1998 Sb., dospěl k závěru, že žalobci náleží odškodnění za vykonanou vazbu, neboť posuzované trestní řízení skončilo zprošťujícím rozsudkem. Při úvaze o výši zadostiučinění postupoval podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, vycházel ze sazby stanovené za jeden den výkonu vazby v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč a přiznal žalobci částku 1 000 Kč za jeden den vazby. Odškodnění za 286 dní pobytu žalobce ve vazbě stanovil ve výši 286 000 Kč. Přihlédl přitom k té skutečnosti, že neoprávněné držení ve vazbě má negativní následky v osobní sféře, jedná se zejména o zásah do osobní svobody a práva na soukromí, působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti osoby vzaté do vazby, působí stres, nejistotu a úzkost a má zásadní dopad na možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky, porušení práva na rodinný život, profesní život i společenskou pověst. Při posouzení nároku vycházel z ustanovení § 5 písm. a) a § 7 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 zák. č. 82/1998 Sb.
6. Soud I. stupně se dále zabýval zadostiučiněním za vydání nezákonného rozhodnutí dovodil, že pro přiznání tohoto nároku je třeba, aby byly splněny tři předpoklady a to existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, vznik škody nebo nemajetkové újmy a příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody nebo nemajetkové újmy. Shledal, že nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., je v projednávané věci usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, neboť žalobce byl obžaloby zproštěn a žalovaná odpovídá za škodu a nemajetkovou újmu. Soud I. stupně dovodil, že trestním stíháním bylo zasááno do práva žalobce na soukromý život, žalobce ukončil podnikání v jedné ze svých společností, v době, kdy byl ve vazbě tuto nemohl vést, došlo, tedy k zásahu i do jeho profesního života. V této souvislosti vyšel v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, ze srovnání s případem jiného žalobce, a to trestního stíhání jednoho z dalších spoluobviněných S. B., u nějž byla stanovena částka odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání ve výši 166 800 Kč a u nějž soud I. stupně zohlednil, že tento poškozený se nemohl účastnit porodu svého potomka z důvodu vazby, což považoval za zásadní zásah do osobní sféry poškozeného S. B. V projednávané věci odškodnil žalobce stejnou částkou, když shledal, že se jedná o totožné řízení s téměř shodnou újmou a přiznal tedy částku 166 800 Kč. Celkem přiznal žalobci částku 665 275 Kč s příslušenstvím počínajícím od uplynutí šesti měsíců ode dne, kdy došlo k doručení návrhu na předběžné projednání nároku žalované.
7. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř. a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za každý ze tří nároků ve výši 3 100 Kč podle § 9 vyhl. č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby, cestovné právního zástupce žalobce z Chebu do Prahy a zpět ve výši 2 416 Kč a náhradu za ztrátu času ve výši 1 200 Kč, celkem ve výši 32 416 Kč.
8. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání směřující do vyhovujícího výroku o věci samé a do výroku o nákladech řízení, v němž vytkla soudu I. stupně nesrozumitelnost odůvodnění rozsudku, neboť soud I. stupně jednak uvedl, že řízení bylo zatíženo průtahy a zároveň, že nedošlo k žádné déletrvající nečinnosti ze strany orgánů činných v trestním řízení. Žalovaná vyjádřila nesouhlas též s hodnocením soudu v období od roku 2006 do roku 2009 s tím, že v tomto období soudy konaly a nejednalo se o žádnou nečinnost. Poukázala na kritéria přiměřenosti délky řízení podle stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, které soud I. stupně řádně nevyhodnotil. Žalovaná zdůraznila, že z trestního spisu vyplývá, že se jednalo o velmi složité řízení, procesně i skutkově, bylo složité rozhodováno o věcné a místní příslušnosti soudu, v řízení vystupovalo devět obviněných, bylo vyslýcháno velkým množstvím svědků, někteří z obviněných i ze svědků byli cizí státní příslušníci, řízení bylo tedy zatíženo mezinárodní prvkem v důsledku něž bylo

učiněno minimálně jedenáct dožádání do ciziny a musely být ustanovováni tlumočníci a vypracovávány znalecké posudky. Žalovaná vyjádřila nesouhlas s výší odškodnění zejména s navýšením o 50 % pouze z toho důvodu, že se jednalo o trestní řízení a taktéž se snížením o 11,5 % s tím, že vzhledem k enormní složitosti posuzovaného řízení mělo být snížení vyšší. K odkazu soudu I. stupně na obdobný případ spoluobviněného, u nějž žalovaná dobrovolně poskytla finanční zadostiučinění, žalovaná uvedla, že přehodnotila své stanovisko v důsledku soudních řízení, a to zejména k výši zadostiučinění. Žalovaná zpochybnila též částku 286 000 Kč přiznanou za vykonanou vazbu při sazbě 1 000 Kč za každý den vazby a soudu I. stupně v této souvislosti vytkla, že neprovedl dostatečná skutková zjištění ohledně doby, kterou žalobce strávil ve vazbě. Namítla, že z provedených důkazů nevyplývá, k jakému datu byl žalobce propuštěn z vazby a není tak prokázána doba trávená žalobcem ve vazbě. Žalovaná dále vytkla soudu I. stupně, že ohledně újmy způsobené výkonem vazby žalobce vycházel pouze z tvrzení žalobce o ukončení činnosti jedné z jeho společností, což však nebylo nijak prokázáno.

9. Žalovaná namítla, že ani ohledně částky 166 800 Kč přiznané žalobci za nemajetkovou újmu v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, nebyla tato újma prokázána, k rozpadu rodiny žalobce nedošlo, manželka jej pravidelně navštěvovala ve vazbě, žalobce a jeho manželka ani v době před zahájením trestního stíhání nežili trvale pohromadě, neboť manželka žalobce spolu s jejich dcerou žila a pracovala na Ukrajině a do České republiky pouze za žalobcem dojížděla. Žalovaná zdůraznila, že není prokázáno, že by pouze v důsledku trestního stíhání nedošlo k rozšíření rodiny žalobce o dalšího potomka z toho důvodu, že v období, kdy by mělo dojít k početí, bylo vedeno trestní stíhání. Žalovaná namítla, že v případě, že by žalobce skutečně chtěl mít dalšího potomka a početnější rodinu, samotné trestní stíhání by jeho záměru nebránilo, v řízení nebyly tvrzeny ani prokázány zdravotní důvody, pro něž by nemohlo dojít k početí potomka, rodina žalobce byla dobře ekonomicky situována, žalobce krátce po propuštění z vazby koupil byt a bezprostředně poté též podnikal. Žalovaná zdůraznila, že žalobce netvrdil ani neprokázal, do jakých konkrétních vztahů v rámci jeho podnikatelské činnosti zasáhly průtahy v řízení. Žalovaná zpochybnila též příčinnou souvislost mezi tvrzenou újmou a trestním a vazebním stíháním žalobce z toho důvodu, že ji soud I. stupně opřel pouze o účastnickou výpověď žalobce a jeho manželky, u níž zpochybnil objektivitu. Pochybnosti vyjádřila i ohledně výpovědi manželky žalobce, která slyšena jako svědkyně tvrdila, že se musela v důsledku trestního stíhání žalobce odstěhovat z místa bydliště kvůli sousedům a zároveň tvrdila, že převážně pobývala s dcerou na Ukrajině. K dceři uvedl žalobce, že již v roce 2005 pobývala v České republice a navštěvovala zde českou školu, svědkyně však uvedla, že v době trestního stíhání žalobce dcera v České republice nebydlela a bydlela na Ukrajině. Výpověď manželky žalobce označila žalovaná za účelovou. Žalovaná dále vytkla soudu I. stupně, že v řízení nebyl spolehlivě prokázán odpovědnostní titul, ani nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky řízení ani žalobcem tvrzená újma způsobená mu v důsledku trestního stíhání a výkonu vazby. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku změnil a žalobu zamítl a žalované přiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
10. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku s tím, že soud I. stupně správně vymezil nepřiměřenou dobu pro rozhodnutí o otázce věcné a místní příslušnosti soudu, která trvala od roku 2006 do roku 2009, odmítl proto tvrzení žalované o nesrozumitelnosti odůvodnění tohoto nároku soudem I. stupně. Žalobce označil správný závěr soudu prvního stupně ohledně základní částky odškodnění ve výši 153 333 Kč při částce 16 000 Kč za jeden rok řízení a v téže částce za první dva roky řízení, jakož i zvýšení o 50 % a snížení o 11,5 % z důvodu složitosti trestního řízení. Částku 212 475 Kč přiznanou soudem I. stupně z titulu zadostiučinění označil za správnou, když poukázal na tu skutečnost, že shodná částka byla vyplacena v rámci obdobného řízení spoluobžalovanému S. B. v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 25 C 144/2017. Žalobce uvedl, že soud I. stupně

respektoval předmětným rozsudkem, jak judikaturu Ústavního soudu, tak i Nejvyššího soudu. Ohledně finančního nároku za vykonanou vazbu žalobce namítl, že žalovaná nyní zpochybňuje délku žalobcem vykonané vazby, aniž by v průběhu řízení před soudem I. stupně tuto námitku vznesla, když součástí posuzovaného trestního spisu je jistě prokázání celkové doby vazby a kdy byl žalobce z vazby propuštěn. Žalobce vyjádřil souhlas též s částkou 1 000 Kč za jeden den vazby, která odpovídá rozmezí stanovené mu judikaturou Nejvyššího soudu vycházející z judikatury ESLP v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby s tím, že zjištěním z obsahu spisu odpovídá částka 286 000 Kč, když žalobce strávil ve vazbě 286 dní.

11. Žalobce zcela odmítl námitky žalované k přiznanému zadostiučinění za nemajetkovou újmu a poukázal na zásadní negativní vlivy, které s sebou přináší trestní stíhání konkrétní stíhané osobě, v důsledku něž žalobce nezákonně trpěl, byl ohrožen nepodmíněným trestem odnětí svobody. Žalobce zdůraznil též tu skutečnost, že pro něj jako běžného občana nebylo přijatelné, aby v období trestního stíhání si pořídil potomka, což jistě není objektivně přijatelné pro jakéhokoliv běžného občana. Poukázal na stresy a utrpení v průběhu trestního stíhání, v důsledku něž mohl jen stěží uvažovat o početí dalšího dítěte. Závěr soudu I. stupně proto žalobce označil za zcela správný.
12. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání žalované shledal zčásti důvodným.
13. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, z něž vyplývá, že žalobce byl dne 4. 3. 2005 zadržen a vzat do vazby, z níž byl propuštěn dne 20. 12. 2005, ve vazbě tedy strávil 286 dnů. Toto zjištění učinil soud I. stupně z trestního spisu, pokud žalovaná v rámci svého odvolání zpochybňovala délku doby, kterou žalobce strávil ve vazbě, zejména v souvislosti s tím, že nebylo postaveno najisto, kdy byl žalobce z vazby propuštěn, neshledal odvolací soud tuto námitku důvodnou. Žalobce tedy ve vazbě strávil 286 dnů v rámci trestního stíhání, které trvalo od 4. 3. 2005 do 17. 10. 2016, kdy nabyl právní moci rozsudek, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby. Vzhledem ke zproštění obžaloby dospěl soud I. stupně ke správnému závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 trestního řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 5 písm. a), § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.; právo na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu má žalobce podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb. Odpovědnostním titulem je v projednávané věci vzhledem ke zprošťujícímu rozsudku usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Žalobce požadoval jednak náhradu za délku trestního řízení, které trvalo 11 let a 7 měsíců, dále náhradu za vazbu která trvala 286 dní a dále uplatnil nárok na nemajetkovou újmu spočívající v zásahu trestního stíhání do jeho osobního a pracovního života.
14. Odvolací soud shledal správným závěr soudu I. stupně, že žalobci náleží náhrada za délku řízení, které trvalo 11 let a 7 měsíců, a to v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 ve spojení s § 31a zák. č. 82/1998 Sb. Žalované je třeba přisvědčit ve vztahu k přiznané nemajetkové újmě za nepřiměřenou délku řízení, že odůvodnění částky přiznané žalobci je nepřezkoumatelné, neboť výpočet neodpovídá postupu prezentovanému soudem I. stupně. Odvolací soud shledal, že v projednávané věci je postačující přiznat základní částku pro odškodnění ve výši 15 000 Kč za první dva roky řízení a dále částku 15 000 Kč za každý další rok řízení, když tuto částku shledal též v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010, který vymezil jako přiměřené pro poměry České republiky základní částku zadostiučinění v rozmezí 15 000 až 20 000 Kč. Při stanovení částky 15 000 Kč za jeden rok řízení a za první dva roky řízení činí částka zadostiučinění za 11 let a 7 měsíců 158 750 Kč. Odvolací soud shodně se soudem I. stupně shledal důvodným zvýšení takto stanovené základní částky o 50 %, neboť takový postup je v

souladu s citovaným stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010ž, podle něž je význam trestního řízení pro poškozeného zejména v případě, že je omezena osobní svoboda účastníka značná. Důvodnou však shledal odvolací námitku žalované ohledně složitosti věci, neboť řízení bylo vedeno proti devíti obviněným, respektive obžalovaným, bylo třeba provádět rozsáhlé a složité dokazování a vzhledem k tomu, že někteří z obviněných byli cizinci, bylo třeba vést řízení též dožadáním v cizině, výslechem mnoha svědků, z nichž taktéž mnozí byli cizinci, bylo třeba opatřit tlumočníka, byly prováděny znalecké posudky atd.. Vzhledem k těmto skutečnostem dospěl odvolací soud k závěru, že snížení celkové částky o 11,5 % je nedostačující skutkovým zjištěním a tuto částku snížil o 30 % tak, že dospěl k celkovému zvýšení částky 158 750 Kč o 20 % tak, že za nepřiměřenou délku řízení byla žalobci přiznána částka 190 500 Kč.

15. Žalovaná brojí též proti přiznání celkové částky 286 000 Kč za vazbu. Ohledně této otázky se odvolací soud plně ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně s tím, že částka 1 000 Kč odpovídá odškodnění nemajetkové újmy způsobené pobytem žalobce ve vazbě, jímž došlo k zásahu do rodinného života žalobce, do jeho osobního života, do jeho podnikání, neboť v důsledku pobytu ve vazbě nemohl vykonávat svoji podnikatelskou činnost. Závěr soudu I. stupně ohledně výše částky plně odpovídá závěrům Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, v němž Nejvyšší soud dospěl na základě porovnání míry odškodnění ve většině evropských států k orientačnímu doporučení, podle něž je adekvátním odškodněním částka 500 až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby. Soud I. stupně stanovil pro odškodnění žalobce podle § 1 odst. 3 ve spojení s § 31a zák. č. 82/1998 Sb. nemajetkovou újmu v tomto rozsahu.
16. Odvolací soud se dále zabýval odvoláním žalované ve vztahu k přiznanému nároku na přiměřené zadostiučinění za trestní stíhání, které žalobce požadoval ve výši 1 000 000 Kč za psychickou újmu utrpěnou v příčinné souvislosti s trestním stíháním.
17. Soud I. stupně přiznal žalobci shodnou částku, jako v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 25 C 144/2017, když vycházel z odškodnění obviněného v téže věci S. B. a za adekvátní částku považoval odškodnění ve výši 166 800 Kč. Zásadní důvod, pro něž bylo přiznáno tomuto žalobci finanční zadostiučinění ve výši 166 800 Kč spočíval v tom, že se tento poškozený nemohl účastnit porodu svého dítěte, neboť byl ve vazbě. Tento argument shledal odvolací soud rozhodujícím. Naopak v projednávané věci žalobce pouze tvrdil, že v důsledku jeho trestního stíhání upustili s manželkou od rozhodnutí pořídit si dalšího potomka. Odvolací soud neshledal tento argument důvodným a zejména jej neshledal z hlediska jeho významu shodným jako prokázanou skutečnost u S. B., pro intenzitu psychické újmy z nezákonného trestního stíhání. Při porovnání obdobné věci spoluobviněného S. B. shledal odvolací soud, že u žalobce v této věci je třeba snížit zadostiučinění, které obdržel S. B., o jednu třetinu, neboť skutečnost, že nedošlo k početí dítěte, neshledal v příčinné souvislosti s trestním řízením. Rozhodující při úvaze o rozšíření rodiny je rozhodnutí rodičů, které v tak zásadní věci nemůže být ovlivněno jen trestním stíháním otce (žalobce), zejména byl-li žalobce přesvědčen o své nevině.
18. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za útrapy spojené s trestním řízením vedeném vůči žalobci je snížení přiměřeného zadostiučinění přiznaného S. B. ve výši 166 800 Kč o jednu třetinu, tedy o 55 600 Kč. Žalobci byla za tento nárok přiznána částka 111 200 Kč. Celková částka zadostiučinění za nemajetkovou újmu pak je ve výši 587 700 Kč, vzhledem k tomu, že soud I. stupně přiznal částku 665 275 Kč a odvolací soud má za důvodnou částku 587 700 Kč, nezbylo odvolacímu soudu, než rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku změnit a přiznané zadostiučinění zamítnout ještě v rozsahu částky

77 575 Kč s příslušenstvím.

19. Z důvodů shora uvedených postupoval odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku změnil tak, že zamítl žalobu ještě ohledně částky 77 575 Kč s příslušenstvím, jinak jej podle § 219 o. s. ř. jako správný potvrdil.
20. Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř. a rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Žalobci náleží odměna za všechny tři nároky ve výši stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) při tarifní hodnotě 50 000 Kč ve výši sazby mimosmluvní odměny stanovené podle § 7 bod 5 částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby vztahující se k jednomu ze tří uplatněných nároků. U každého nároku byla přiznána náhrada za tři úkony právní služby učiněné před soudem I. stupně, k nimž náleží celkem tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč, (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem ve výši 28 800 Kč, k níž náleží náhrada za promeškaný čas strávený na cestě z Chebu, což bylo sídlo tehdejšího právního zástupce žalobce, do Prahy a zpět, celkem 12 půlhodin při sazbě 100 Kč za jednu jen započatou půlhodinu (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a cestovné osobním vozem Fiat Bravo SPZ xxx při průměrné spotřebě 6,7 litrů na 100 km, celkem 400 km při náhradě 4 Kč za 1 km a průměrné ceně pohonných hmot 30,50 Kč, což celkem činí náhradu 2 416 Kč tak, že před soudem I. stupně vznikly žalobci náklady ve výši 32 416 Kč, neboť předchozí právní zástupce žalobce nebyl plátcem DPH. V odvolacím řízení vznikly žalobci náklady za právní zastoupení advokátem, a to za dva úkony ke každému nároku ve výši stanovené podle § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, tedy ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, což při šesti úkonech právní služby, k nimž náleží dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč činí částku 19 200 Kč, k níž náleží DPH 21 % ve výši 4 032 Kč tak, že celková výše nákladů řízení vzniklých žalobci v odvolacím řízení činí částku 23 232 Kč, za celé řízení pak částku 55 648 Kč, kterou bylo žalované uloženo zaplatit k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání jen za podmínek ustanovení § 237 o.s.ř. do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Praha 21. května 2019

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu